

Když promluví Ježíš J 5,1-18

To, čemu věříme, nám někdy může brát naději. Tak na tom byl člověk, s nímž se dal Pán Ježíš do řeči u rybníka Bethesda. Jednalo se vlastně o dva uměle vybudované bazény, které byly vedle sebe a byly obklopené pěti krytými sloupořadími. V nich lehávalo množství nemocných. Lidé věřili, že do vody čas od času sestupuje anděl, který víří vodu. Kdo se v takovou chvíli dostal do bazénu jako první, byl uzdraven z jakékoli nemoci. Taková byla lidová víra. Ozývá se v odpovědi nemocného člověka na Ježíšovu otázku. Vysvětloval ji rovněž verš 4, který byl kdysi do textu přidán dodatečně, zřejmě jako vysvětlivka. Z hlediska *této* víry neměl ovšem náš nemocný žádnou naději na uzdravení. Nemohl chodit. Neměl u sebe nikoho, kdo by ho hodil do vody a pomohl mu tak ten zvláštní závod vyhrát. K rybníku Bethesda se nechal přinášet patrně už jen z toho důvodu, aby dostal nějakou almužnu. Po 38 letech nemoci už ani nečekal, že se jeho zdravotní stav nějak zlepší. Rozhodně ne výhrou v soutěži u bazénu. Můžeme na tom někdy být podobně jako onen nemocný. Připadáme si uvězněni v naší situaci. Jsme prostě tam, kde jsme. Nemůžeme doufat, že se v našem životě něco zásadního změní, že se něco zásadně posune k lepšímu. Už jsme si zvykli na myšlenku, že nemůžeme uspět. Vždycky tu bude někdo, kdo nás předběhne. Nikdy nebudeme jiní. Všechny tyto myšlenky mohou vycházet z *naší* víry. Z víry jak funguje svět. Z víry jak funguje křesťanství. Ježíš ale překonává všechny naše víry. A dokáže nás vyprostit ze všech lidských soutěží.

Ježíšovo promluvení má totiž moc změnit naše životy. Pán Ježíš tu pouhým slovem způsobil, že se z nemocného člověka stal člověk zdravý. Bůh svým slovem kdysi stvořil celý svět (Gn 1; Žd 11,3) a zde se setkáváme s projevem stejné stvořitelské moci. Znovu si připomeňme, čím se Janovo evangelium liší od předchozích tří evangelií. Začíná své vyprávění o Ježíši ještě před stvořením světa. Jan píše o Ježíši jako o Slovu, které bylo na počátku a skrze které všechno povstalo (J 1,1-3). Když evangelista líčí stvořitelské působení Slova, používá k tomu v řečtině sloveso (Ř. GINESTHAI = zrodit se, povstat, stát se; J 1,3.10), které se objevilo už ve vyprávění o znamení v Káně (J 2,9) a zde popisuje uzdravení nemocného. Ve verši 9 tu doslova čteme: „ ... a *hned stal se zdravým ten člověk* ... “ (stejně sloveso ve verších 6 a 14) Ježíš dokáže svým slovem v našich životech stvořit nové věci. Pozoruhodné je, že od chvíle uzdravení se už o tom člověku nemluví jako o nemocném, ale jako o uzdraveném (verše 10 a 13). Z nemocného tu Ježíš svým slovem učinil zdravého člověka. Pán Ježíš změnil zásadním způsobem tvář života tohoto dříve nemocného muže. Jeho slovo však s námi dokáže udělat ještě více, dokáže z nás udělat od základu nové

lidi. „ *Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové!* “ (2K 5,17 ČEP) V případě tohoto člověka byl příčinou jeho nemoci nějaký konkrétní hřích, jak můžeme usoudit z Ježíšova pozdějšího rozhovoru s uzdraveným (v. 14). Všechny naše nemoci a problémy nejsou způsobeny konkrétními hříchy, kterých jsme se my sami dopustili. Některé však ano. Jak jsme se vlastně dostali do svého nynějšího špatného stavu? Nebylo v tom i naše zavinění? Pán Ježíš nám svým promluvením umožňuje vydat se znovu správnou cestou.

Když se však soustředíme pouze na zachovávání Božích přikázání, může se nám stát, že nebudeme vůči Kristu dostatečně vnímaví. K uzdravení došlo v sobotu, tedy v den, kdy se podle Božího přikázání mělo odpočívat od práce (viz Ex 20,8-11; Dt 5,12-15). Hospodin také toto přikázání vícekrát zdůrazňoval prostřednictvím svých proroků. Skrze Jeremjáše říká: „ *Toto praví Hospodin: Bedlivě dbejte, abyste nenosili břemena v den odpočinku a nepřinášeli je do jeruzalémských bran.* “ (Jr 17,21 ČEP). Není tedy divu, že uzdravený, který v sobotu a navíc během svátku nesl své lehátko, okamžitě vzbudil pozornost Židů. Šlo patrně o lidi, kteří byli náboženskými autoritami. Hned uzdraveného upozornili, že v sobotu nesmí své lože nosit. Dozvěděli se od něho, že k nesení lože dostal pokyn od toho, kdo jej uzdravil. Skutečnost, že zde došlo k uzdravení nemocného, úplně přešli a zabývali se dále pouze porušením přikázání. Neptají se na to, kdo a jak ho uzdravil. Zajímá je pouze, kdo mu dal pokyn k nesení lože. Když budeme dbát *pouze* na to, aby se mezi námi křesťany zachovávala Boží pravidla, může se stát, že budeme neteční k jiným Božím věcem. Nemusíme si všimnout toho, co Kristus říká a dělá právě teď. Můžeme být těmi, kdo (obrazně řečeno) pro stromy nevidí les. Kristus mezi námi třeba mluví a jedná a my jsme si toho nevšimli. Nebo jsme to jen tak přešli, protože naše pozornost je zaměřena jinam. Zdá se, že ani uzdravený na tom nebyl o mnoho lépe než ti, kdo ho kárali. Když zjistil, že ho uzdravil Ježíš, šel Ježíše prostě nahlásit. Proti obvinění, že svým počínáním porušuje den odpočinku, se Ježíš hájil pozoruhodným způsobem. V podstatě říkal, že dělá jen to, co jeho nebeský Otec. Bůh stále pracuje, udržuje své stvoření mnoha a mnoha způsoby. A dělá to, ať je svátek nebo ne. A stejně jedná Ježíš jako jeho Syn. Když tedy uzdravenému v den odpočinku nařídil, aby odnesl své lože, bylo to úplně v pořádku. Byla to však obhajoba, která mu u jeho žalobců jen přitížila. Vždyť nazýval Boha svým vlastním Otcem a tím se mu stavěl na roveň! Kdyby jim neuniklo, co se tenkrát u rybníka Bethesda skutečně stalo, mohli by chápat proč.